

ди покриті волосяною сіткою, поверх якої лежав хрестик з якогось металю, якраз такої форми, як і на портреті. В другій труні знайшли одні кістки, а решта вся цілком зотліла; мабуть то були остайки Ходкевича. По наказу архієрея обидві труни були переієсені в підземний склеп і положені в особливій коморці. Але й тут вони мали недовгий спокій. В 1820 р. погоріла будівля колишнього єзуїтського колегіюма і катедру архієрея з коісисторією і семінарією перевели з Острога до м. Аннополя, тогож повіту. Хоч пожежа не дуже пошкодила єзуїтським гмахам, — обгоріли тільки дахи та горіща, — але у духовенства не знайшлось коштів на їх відбудоване. Так вони й стояли пустою більш півсоті лїт і звичайно, стали придулком задля волюг і всякого безхатиого люду. За такий довгий час тут було розікрадено все, що мало яку-небудь вартість; між иншим згниули й ті дві труни, що стояли в склепу. Мідь пішла на сплав, кістки викинули геть.

Згниув і той портрет Анни-Альоїзи, що висїв в церкві над її надгробком. Був і другий її портрет у фрацішканськїм кляшторі в Межирічі, коло Острога, що збудував колись її дядько князь Януш Коістянтиєвич Острожський; але в 1866 р. його повериули на православну церкву і новий священник, на лихо маляр, взяв і поперемальовував: князя Януша на образ св. Федора Острожського, а Анну-Альоїзу — на св. Іова Почаївського. Нарешті, 1882 р. мені пощастило ся знайти портрет Анни-Альо-